

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RINGENS INSKRIVT

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679265705680.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

↪ Paa Flugt fra Minder, Hof og By
Han søgde fjernt et venligt Ly.
Der var en vældig, dunkel Skov; -
En Vandrers havde vel behov
Paa travle Fod en Dag at gaae,
Hvis han dens Midte vilde naae.
I Skovens Hjerter laae en Sø,
En Damvei førde til en Ø,
52 Og paa dens grønne Underlag
Med røden Muur og Kobbertag
De Munkers Stammeborg sit Spiir
Stak høit i Luftens blaae Saphir.
Langs Søens Rand der løb en Sti
For Vandreren, som gik forbi.
Rundt om var grønt. En mægtig Hær
Af gamle Stammer, hver især
Med tusindaarig Bul og Rod
I Krands om Søens Flade stod,
Et Piilskud knap det skarpe Blik
Igennem tætte Vrimmel gik,
Hvor Hjorten kneisde, Haren ræd
I Krattet smutted snelt afsted;
Hvor Droslen slog i Vaaren blid,
Og høit i skumle Vintertid
Den hæse Ravn i Flugten skreeg,
Naar over nøgne Top den steeg.
Her saae den aarle Sommerstund,
Mens Finken laae i søde Blund,
Ham vandre med sin stærke Hund,
Og standse tankefuld i Lund;
Her Vinternattens Sølvpragt
Omstraalde tidt hans vilde Jagt.
I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
Alene i den tause Nat,
Om Aften ved sin Arnes Ild,
Om Morgnen eensom lænet til
Den hugne Sandsteens Ørneflygt,
Hvormed hans Borgs Altan var smykt,
Eet Minde kun hans Tanke bandt,
Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
Han flyede det, men kun paa Skrømt;
53 Hiin Salighed, han havde drømt,
Var altfor dybt i Hjertet groet
Til strax at løsnes fra sin Rod,
Og, skjøndt Phantom, den var ham kjær.
Han streed; men Kampen var for svær;
Vel var han stærk; men Draaben, seen,
Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
Hans Tanker var som Bølger blaae,
Der vexplende mod Stranden gaae;
De lod i saligt Drømmerie
Det Svundne svæve ham forbi,
Men svulmed tidt med Bitterhed, -
Den var ei Mand, som ei blev vreed;
Med følsom Ædelmodighed
En sund Natur veed slet Beskeed! -